

Sygn. akt: I C 1582/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Gronda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 września 2016 r. w G.

sprawy z powództwa (...) **Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **J. von K.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanego J. von K. kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1582/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł pozew przeciwko J. K., domagając się zasądzenia od niego kwoty 12.702,73 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 5.419,14 zł od dnia 10 września 2015r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 7.283,59 zł od dnia 10 września 2015r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zobowiązanie pozwanego wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 26.06.2008r. z (...) Bank S.A. W związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z warunków spłaty uprzedni wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę i wszczął postępowanie egzekucyjne na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, a następnie w dniu 19.12.2014r. sprzedał wierzytelność powodowi. Powód wyjaśnił także, iż na kwotę żądania składa się kapitał w wysokości 5.419,14 zł, odsetki w wysokości 6.441,52 zł oraz kwota 842,07 zł z tytułu kosztów dochodzenia zaległej należności.

/pozew k 3-6/

Nakazem zapłaty z dnia 5 października 2015r. wydanym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz k. 7/

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia a także wskazując, iż jego sytuacja zdrowotna i materialna nie uległa poprawie, a zatem nie jest on w stanie spłacić zadłużenia. Ponadto umowa była ubezpieczona.

/sprzeciw k. 16/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2008r (...) Bank S.A. z siedzibą w K. zawarł z pozwanym J. K. umowę kredytu konsumenckiego na mocy której pozwany uzyskał do dyspozycji kwotę 5.400 zł na okres od dnia 26.06.2008r. do dnia 26.06.2013r.

(okoliczność bezsporna: umowa k. 66 - 73)

Wobec braku realizacji postanowień umowy, uprzedni wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę a następnie w dniu 10 sierpnia 2012r. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę 9138,17 zł wraz z dalszymi odsetkami. Postanowieniem z dnia 22 lipca 2013r. w sprawie o sygn. akt VII Co 2421/13 Sąd Rejonowy w Gdyni nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności ograniczając egzekucję do kwoty 12.325,96 zł.

(okoliczność bezsporna: bankowy tytuł k. 74, postanowienie k 82 - 84)

W dniu 9 września 2013r. uprzedni wierzyciel w oparciu o powyższy tytuł wykonawczy złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu, które toczyło się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi P. P. w sprawie sygn. akt KM 92417/13 i które postanowieniem z dnia 21 listopada 2013r. zostało umorzono na wniosek uprzedniego wierzyciela.

Kolejny wniosek w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny został złożony przez uprzedniego wierzyciela w dniu 3.01.2014r. i postępowanie egzekucyjne toczy się nadal przed komornikiem sądowym przy Sądzie Rejonowym w Gdyni I. M. pod sygn. akt Km 8/14.

(okoliczność bezsporna: akta Km 8/14: wniosek k. 1, informacja k. 86: akta Km 92417/13: wniosek k. 1 postanowienie k. 83)

W dniu 19 grudnia 2014r. we W. pomiędzy (...) Bank S.A. w W. (uprzednio (...) Bank S.A.) a powodem została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył m.in. wierzytelność przysługującą w/w Bankowi w stosunku do pozwanego J. K..

(bezsporne: umowa przelewu k. 35 - 39, załącznik k. 40 - 42)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty złożone do akt sprawy mają walor autentyczności, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. Sąd dał wiarę również zeznaniom pozwanego, który zdaniem sądu zeznawał szczerze i zgodnie z posiadaną wiedzą. Ponadto jego zeznania pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się zapłaty od pozwanego kwoty łącznie 12.702,73 zł wraz z odsetkami tytułem niespłaconej umowy kredytu konsumpcyjnego z dnia 26 czerwca 2008r. Powód oparł zatem swoje roszczenie na treści art. 509 k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe.

Pozwany w niniejszej sprawie nie kwestionował faktu zawarcia umowy kredytu, ani też braku jego spłaty oraz nabycia spornej wierzytelności przez powoda podnosząc jedynie, iż roszczenie uległo przedawnieniu a umowa była ubezpieczona. W odniesieniu do zarzutu ubezpieczenia udzielonego kredytu, Sąd zważył, iż okoliczność ta nie ma większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem nawet gdyby pozwany był ubezpieczony na wypadek nagłego zachorowania, czy choroby – na co się powoduje, to fakt posiadania takiego ubezpieczenia nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania wobec powoda. Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Oznacza to, że w razie zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego ubezpieczyciel jest zobowiązany spełnić określone świadczenie. Fakt zawarcia umowy ubezpieczenia i ewentualnego zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego, nie zwalnia kredytobiorcy od zobowiązania, a jedynie powoduje, że ubezpieczyciel zobowiązany jest do zapłaty na rzecz ubezpieczonego (ewentualnie kredytodawcy) i zapłata dokonana przez ubezpieczyciela na rzecz kredytodawcy zwalnia zobowiązanego z długu. W niniejszej sprawie bezspornym było, że ubezpieczyciel nie zapłacił w imieniu pozwanego na rzecz powoda, czy uprzedniego wierzyciela żadnej kwoty.

Przechodząc do rozważań w zakresie przedawnienia wskazać należy, iż w sprawie nie ulegało wątpliwości, iż zastosowanie ma 3 letni termin przedawnienia, o jakim mowa w art. 118 k.c., albowiem sporna wierzytelność pozostawała w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank. Ponadto zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. W realiach niniejszej sprawy co prawda brak dokumentu świadczącego o momencie wypowiedzenia spornej umowy, to jednak niewątpliwie cała należność wynikająca z niespłaconej umowy pożyczki stała się wymagalna najpóźniej w dacie wydania bankowego tytułu egzekucyjnego czyli przed 10 sierpnia 2012r. Pozew zaś w niniejszej sprawie został złożony w dniu 10 września 2015r., a zatem po upływie 3 letniego terminu przedawnienia. Podkreślić jednak należy, iż przeciwko pozwanemu w związku z brakiem spłaty przedmiotowej pożyczki został wydany przez uprzedniego wierzyciela bankowy tytuł egzekucyjny, któremu sąd nadał następnie klauzulę wykonalności. Ponadto w oparciu o powyższy tytuł wszczęto egzekucję. W związku z tym rozważyć należało, czy nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Zgodnie z art. 123 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości sądu, iż zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń. Natomiast rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r., nr 12, poz. 137).

Sąd w niniejszej sprawie zważył przy tym, iż w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Jak również iż co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. Jak wskazał jednak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016r. (III CZP 29/16, lex nr 2067028) w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało bowiem jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne, a zatem fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny musiał uzyskać nowy tytuł wykonawczy w drodze procesu sądowego i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Ponadto podkreślić należy, iż przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego

wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela (wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14),

Mając powyższe rozważania na uwadze oraz ustalony stan faktyczny nie ulega wątpliwości sądu, iż na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułu egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 10 sierpnia 2012r. a następnie wszczęcia egzekucji, która pomimo sprzedaży wierzytelności toczy się w dalszym ciągu, bieg przedawnienia nie został przerwany w stosunku do powoda. Jeszcze raz bowiem należy podkreślić, iż czynność wszczęcia postępowań egzekucyjnych przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. W konsekwencji zdaniem sądu 3 letni termin przedawnienia upłynął z dniem 10 sierpnia 2015r., a tym samym wniesiony w dniu 10 września 2015r. pozew był spóźniony, a objęte nim roszczenie podlegało oddaleniu, jako przedawnione. Z tych też względów sąd na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 118 k.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. i uznając, iż powód przegrał postępowanie obciążył go całością kosztów procesu powstałych w niniejszej sprawie zasądając od niego na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł obejmującą koszty zastępstwa procesowego zgodnie z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.